

te komen. Dat deed het dan ook inderdaad. We keerden toen op onze schreden terug om een ontmoeting te forceren. De betrapte dames en heren begonnen snel voor ons uit het pad af te lopen, maar we haalden ze toch in. Toen week de heer, die de planten droeg uit, de helling weer op. Ik sprak het mij bekende genootschapslid aan en gaf als mijn mening te kennen, dat het geen natuurliefde was, waardoor men gedreven werd, zoveel van deze zeldzame planten mede te nemen. „Ach”, antwoordde deze met een schouderophalen „er staan er hier zoveel”. Een van de dames viel hem toen bij, „Ja, er stonden er wel 50”, terwijl gelijk met haar een van de heren het getal 12 noemde. En een derde deed ook een duit in het zakje. „Het is voor een botanische tuin”. Tot zover ons avontuur.

Voor de bedoeling van mijn schrijven achtte ik het niet nodig de namen te noemen van de mij bekende, bij deze botanische schanddaad betrokken personen. Wanneer U dit wenst ben ik bereid ze U mede te delen.

Met de meeste hoogachting,
P. J. van Nieuwenhoven.”

Ieder weldenkend natuurminnaar zal het volkomen eens zijn met de strekking van dit schrijven en het lijkt ons gepast, dat euvele daden als de gesignaleerde aan de kaak worden gesteld. Men gunne ook het bedreigde peperboompje een eerlijke levenskans!

DE MYCOFLORA DER VENRANDEN IN MIDDEN-LIMBURG

door
C. PH. VERSCHUEREN,
Roermond
(Vervolg).

Merkwaardigerwijze is ook *Psilocybe ericaea* weer vergezeld van een dubbelganger in de persoon van:

Psilocybe subericaea (Fr.) sensu Rea ⁴⁾.

Heel veel moeite om ze uit elkaar te houden heeft men niet. Als men maar let op de vettig glanzende hoed van *Ps. subericaea* en de uitgesproken vochtige standplaats. Hier komt *Psilocybe subericaea* voor op uitermate vochtige plaatsen, die een deel van het jaar geïnundeerd zijn, terwijl *Psilocybe ericaea* de hoogere en dus

minder vochtige plaatsen langs de vennen zoekt. De microscopische verschillen zijn duidelijk:

Psilocybe ericaea (Fr.
et Pers.).

Hoed: In jongen toestand licht roodbruin, later meer geelbruin, droog iets glimmend, nooit vettig glanzend.

Lamellen: Bij jonge exemplaren wit tot lichtgeel, bij oudere zwart-violet met witte lamellenrand.

Steel: wit, daarna licht geelbruin over de geheele lengte.

Sporen: in massa: violet-zwart

13-14 / 6-7 μ

Psilocybe subericaea
(Fr.) sensu Rea.

Hoed: Vettig glanzend uitziend, meest met breede umbo, die bij oudere exemplaren geelbruin uitkomt tegen de donker oker-bruine kleur van den hoed.

Lamellen: Bij jonge exemplaren wit, bij oudere bruin met iets violette bijkleur en lichtere lamellenrand.

Steel: wit, naar de basis iets bruin wordend.

Sporen: in massa: violet-bruin

8-9 / 5-5½ μ

Op de Melicker heide komt van *Psilocybe subericaea* de vorm *verrucosum* voor ⁵⁾. De hoed is dan onregelmatig bezet met een witte massa (van calciumoxalaat kristallen?).

Naucoria myosotis Fr.

Deze zeldzame soort is door den mycoloog Swanenburg de Veye voor het eerst in ons land aangetroffen te Paterswolde ⁶⁾. Zij komt hier in Midden-Limburg langs een drietal vennen veelvuldig voor (Heelderpeel, Tuspeel en een ven op de Horner heide) en wel in twee vormen (standplaats-variatie's?). In het sphagnum groeiend is de hoedkleur typisch olijfgroen, op minder vochtige plaatsen langs de venranden is de hoedkleur echter bruingeel. Het is een uitgesproken boreale soort, zeer frequent in Zweden volgens Fries, door Romell op een reis in Lapland buitengewoon veel aangetroffen, daarentegen in Frankrijk slechts een enkele maal gevonden ⁷⁾.

Gezien de verspreiding in Midden-Limburg, moet deze fraaie zwam in Drenthe meer groeiplaatsen hebben dan uit de enkele vondst van den Heer de Veye zou volgen.

Naucoria (Alnicola) fulgens (Favre et Maire).

Deze nieuwelinge in de fungi-flora is op den veenachtigen bodem langs de venranden een

trouwe gast, vooral in het gebied onmiddellijk ten zuiden van de spoorlijn Roermond—Duitse grens. Dit fraaie oranje-bruine zwammetje is eerst in 1937 beschreven door Favre en Maire⁹⁾, twee mycologen, wier opvattingen toch wel eenig gezag hebben in de mycologische wereld. Merkwaardig is het dan ook, dat Kuhner het in geen enkel opzicht eens is met de plaatsing van deze soort onder de Alnicola's. Zelfs is hij van meening, dat zij niet in het geslacht *Naucoria* thuis hoort!⁸⁾ Naar zijn opvatting moet zij ondergebracht worden in de groep *Sapinei* van Fries, een afdeling van het geslacht *Flammula*. Voor deze *Sapinei* heeft Romangnesi in de *Revue de Mycologie* (van 1936) het geslacht *Fulvidula* gecreëerd, zoodat Kuhner met het voorstel komt de soort *Fulvidula fulgens* (Favre et Maire) Kuhner te noemen!! Zoo zijn de allergrootsten het niet eens, zoo ontstaan de moeilijkheden in ons zwammenwereldje en zoo komen we ook nooit uit dien doolhof van synoniemen en synoniemen!

Galera hypnorum Fr. (sensu Ricken) is hier de soort, die het fungi-seizoen langs de venranden opent. In de tweede helft van April is zij reeds, alhoewel sporadisch, aan te treffen. En na een goede maand kan men de fraaie *Galera paludosa* Fr. vinden, terwijl in September en October *Galera sphagnorum* (Fr. et Pers.) voor den dag komt. Dit is de *Galera sphagnorum*, die Kuhner beschrijft in zijn *Galera* monographie, en niet de soort, welke Lange en Konrad-Maublanc beschrijven en afbeelden. Deze *Galera*'s zijn intusschen meer karakteristiek voor het sphagnetum.

Een kleine vertegenwoordiger uit ditzelfde geslacht, die door geringe afmetingen gemakkelijk over 't hoofd gezien wordt, is de zeldzame:

Galerina mycenoides (Fries sensu Jaap).

Hoed: diameter 6—15 mm, roestbruin tot okerbruin, donkerder gestreept tot dicht bij den top, blijvend klokvormig tot convex.

Lamellen: breed aangehecht.

Steel: Kleur gelijk aan de hoedkleur, basis donkerder. In jeugdtoestand voorzien van een aardig wit bandje (ring) duidelijk uitkomend op de donkere kleur van het steeltje.

Sporen: groot, 15-16/7-8 μ , eenigszins ruw met duidelijken apiculus.

Cystiden: slank, aan den top kogelvormig opgezwollen¹⁰⁾.

Dit zeldzame zwammetje is vrij talrijk te vin-

den langs een ven op de Horner heide en in het ven op bulten van *Juncus effusus*. Het is eveneens aan te treffen langs een leemput nabij De Doort te Echt, in gezelschap van *Psilocybe subericaea* en *Galera graminea* op uitermate vochtige plaatsen, die in den winter onder water staan. Het schijnt zelden opgemerkt te zijn. Lange noemt het niet, Ricken heeft 't niet gezien, want hij geeft sterk afwijkende sporenmaten naar Saccardo. Ook de beschrijving van Rea wijkt sterk af.

Galera stagnina Fr. heeft het voorrecht, dat zij echter deelen moet met *Hypholoma polytrichi*, om het zwammenseizoen langs de vennen te sluiten. Langs de Heelderpeel is deze donkere *Galera* elk jaar rijk vertegenwoordigd. Gemakkelijk is zij te herkennen aan de roodbruine hoedkleur en de witte resten van het velum partiale langs den hoedrand, die bij jonge exemplaren eveneens een onvolkomen wit ringetje vormen op den donkeren steel. Zij schijnt — volgens Kuhner — in Frankrijk een zeer zeldzame verschijning te zijn (slechts éénmaal aangetroffen!) Ricken neemt sporenmaten over naar Saccardo, wat weer den indruk wekt, dat hij deze *Galera* niet in handen heeft gehad.

Zij groeit hier te midden van *Carex inflata*, *vesicaria* en *Lysimachia thyrsiflora*, kensoorten van het *Caricetum inflato-vesicariae*. Daarmee deze *Galera* tot een mycologische kensoort van deze gemeenschap te promoveeren is echter te voorbarig!

4) Carl Rea, *British Basidiomycetae* pg. 362.

5) Bull. Soc. Myc. de France 1936 pg. 28.

6) *Fungus*, jaargang VI pg. 64.

7) Bull. Soc. Myc. de France 1936 pg. 142.

8) Bull. Soc. Linnéenne de Lyon 1939 pg. 42.

9) Bull. Soc. Myc. de France 1937 pg. 267.

10) Kuhner, *Le genre Galera* pg. 209.

WERKZAAMHEDEN VAN DE NATUURWACHT OVER HET EERSTE HALFJAAR 1948.

De Natuurwacht is opgericht in April 1948 onder auspiciën van het Comité Natuurbescherming Oude Mijnstreek.

Als leider treedt op de heer H. L. Collin te Heerlen, verder zijn bij het begin 14 leden aangesteld, w.o. 12 uit Heerlen, 2 uit Maas-tricht, 1 uit Voerendaal, 1 uit Terwinselen.